

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 30 czerwca 2022 r.

DNR-5.730.4.2022.KS

DECYZJA DNR-2/120/2022

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej wprowadzonych do obrotu przez TRIPLEX spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we Wrocławiu petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1490 i 2052) oraz art. 84 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2022 r. poz. 5 i 974) w zw. z art. 2b ust. 2 i art. 62zł ust. 4 pkt 1 oraz art. 65h ust. 1 w związku z art. 65b ust. 1 i art. 65h ust. 1 w związku z art. 65e ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204 oraz z 2022 r. poz. 275 i 655), utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z 16 lutego 2022 r. (wplynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 22 lutego 2022 r.) przedsiębiorca TRIPLEX sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we Wrocławiu (dalej jako „strona postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r. w całości. We wniosku przedsiębiorca wniósł o:

- uchylenie pkt. 1 i 2 zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2022 r. poz. 5 z późn. zm.), dalej jako „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku” w zw. z art. 2b ust. 2 ustawy z dnia

21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204 z późn. zm.), dalej jako „ustawa o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego”, tj. z uwagi na fakt, że petarda błyskowa TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petarda błyskowa KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 spełniają wymagania;

- uchylenie pkt. 3 zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania na podstawie art. 84 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w zw. z art. 2b ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego tj. z uwagi na fakt, postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe

ewentualnie:

- uchylenie pkt. 2 zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- uchylenie pkt. 3 zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Jednocześnie strona postępowania wniosła o:

- przeprowadzenie badania próbek kontrolnych petard będących przedmiotem postępowania oraz
- przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do wniosku, w jej ocenie potwierdzających spełnianie wymagań przez petardy.

Pismem z 2 marca 2022 r. Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o wyjaśnienie, jakie zarzuty (poza sprecyzowanym we wniosku zarzutem dotyczącym pobrania próbek) zgłasza w stosunku do Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia w Zielonce (dalej także jako WITU) i wskazanie innych laboratoriów które mogłyby się podjąć badań, a także wyjaśnienie, co strona rozumie przez stwierdzenie „*zachodzi konieczność zbadania próbki kontrolnej i przeprowadzenia pogłębionej analizy dotyczącej spełniania przez wyroby wymagań, względnie nawet przeprowadzenia badań w całości od początku*”.

Pismem z 15 marca 2022 r. strona postępowania wniosła o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi, a kolejnym pismem z 28 marca 2022 r. wyjaśniła, że nie zgłasza zarzutów do WITU jako takiego, podtrzymała natomiast swoje stanowisko o istnieniu uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowości pobrania próbek do badań przez Inspekcję Handlową, obszernie uzasadniając swoje stanowisko. Strona postępowania wskazała także, że Prezes UOKiK powinien zwrócić uwagę na warunki przechowywania zabezpieczonych

próbek kontrolnych w związku z kilkunastomiesięcznym terminem jaki upłynął od pobrania próbek kontrolnych, co w jej ocenie może wpłynąć na ich właściwości, a co za tym idzie - miarodajność wyników.

Pismem z 13 kwietnia 2022 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o zwolnienie zabezpieczonych próbek kontrolnych wyrobów i przekazanie do wyznaczonego laboratorium. Sprawozdania z badań zostały przekazane pismem z 23 maja 2022 r.

Pismem z 27 maja 2022 r. Prezes UOKiK przekazał stronie postępowania sprawozdania z badań i poinformował o wynikającym z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”, prawie do czynnego udział w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Postępowanie administracyjne w sprawie petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 zostało wszczęte przez Prezesa UOKiK w związku z przekazanymi przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej aktami kontroli. Zlecone w toku kontroli badania laboratoryjne przeprowadzone przez Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce w oparciu o normę PN-EN 15947-5:2016 „Wyroby pirotechniczne. Wyroby pirotechniczne widowiskowe, klasy F1, F2 i F3. Część 5: Wymagania dotyczące konstrukcji i działania” (pkt 5, 6.4.1 i 7.2.7) oraz normę PN-EN 15947-4:2016 „Wyroby pirotechniczne. Wyroby pirotechniczne widowiskowe, klasy F1, F2 i F3. Część 4: Metody badań” (pkt 6.2.3, 6.5.1 i 6.6.2.2) wykazały, że badane wyroby nie spełniają wymagań pkt. 6.4.1 normy PN-EN 15947-5:2016.

W przypadku petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 (sprawozdanie z badań nr LBŚB/PCA/10/2020 z 16 listopada 2020 r.) wyznaczony średni czas palenia systemu inicjującego wyrobów wynosił 4,6 s; wg wymagań normy powinien wynosić od 5,0 do 13,0 s. W przypadku petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 (sprawozdanie z badań nr LBŚB/PCA/11/2020 z 16 listopada 2020 r.) wyznaczony średni czas palenia systemu inicjującego wyrobów wynosił 2,7 s; wg wymagań normy powinien wynosić od 3,0 do 8,0 s. Badania laboratoryjne wykazały więc, że wyroby charakteryzowały się za krótkim

czasem palenia systemu inicjującego. Czas inicjacji systemu inicjującego poniżej dolnej granicy dla wyrobów pirotechnicznych może być przyczyną zbyt wczesnego zadziałania artykułu pirotechnicznego. W związku z tym istnieje ryzyko wystąpienia bezpośredniego zagrożenia zdrowia użytkownika podczas użytkowania wyrobów i jego poparzenia.

Ponadto w przypadku petard błyskowych TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241, stwierdzono, że całkowita masa netto materiału wybuchowego (NEC) jest niezgodna z deklaracją producenta zamieszczoną na etykiecie wyrobu (ustalona średnia wartość NEC wyrobów to 0,62 g/szt., NEC podane przez producenta: 0,50 g/szt). Wyznaczona wartość NEC wyrobów zawiera się w zakresie wskazanym w pkt. 5 normy PN-EN 15947-5:2016 (<5,0 g). Powyższa nieprawidłowość nie ma wpływu na bezpieczeństwo użytkownika.

Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie przeprowadzili również oględziny petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151. W ich wyniku stwierdzili, że na etykiecie petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nie podano adresu siedziby producenta, co jest niezgodne z pkt. 1 ppkt. 1) załącznika nr 4 Wymagania dla etykiet umieszczanych na wyrobach pirotechnicznych rozporządzenia i stanowi niezgodność formalną polegającą na naruszeniu przez importera obowiązku określonego w art. 62zf ust. 1 pkt 4 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Odnosnie petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie stwierdzili, że wyroby błędnie zostały oznaczone informacją: „Usunąć pomarańczową osłonkę systemu inicjującego (lontu)”, z uwagi na niezastosowanie powyższej osłonki.

Ponadto w przekazanej przez TRIPLEX sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu deklaracji zgodności dotyczącej petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, stwierdzono brak imienia, nazwiska i stanowiska osoby upoważnionej do sporządzenia deklaracji zgodności, co jest niezgodne z pkt. 11 załącznika nr 5 rozporządzenia.

Opierając się na ustaleniach kontroli, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego i pismem z 17 lutego 2021 r. zawiadomił przedsiębiorcę TRIPLEX sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego.

Postanowieniem z 31 marca 2021 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do wycofania wyrobów z obrotu, zniszczenia oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach w formie dwóch ogłoszeń opublikowanych w prasie ogólnopolskiej oraz na stronie internetowej, wyznaczając jednocześnie termin 50 dni na

przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie tego postanowienia. Wyjaśnił ponadto, jakie dowody należy przedstawić na potwierdzenie wskazanych działań.

Powyższe postanowienie zostało doręczone stronie postępowania 9 kwietnia 2021 r. Termin na wykonanie postanowienia upływał z dniem 29 maja 2021 r. (sobota), jednakże mając na uwadze art. 57 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”, termin ten upływał w dniu 31 maja 2021 r. (poniedziałek). W wyznaczonym terminie strona postępowania nie nadesłała żadnych wymaganych postanowieniem dowodów ani nie wniosła o wydłużenie wyznaczonego terminu, co jest okolicznością bezsporną. Pierwsze oświadczenia od kontrahentów o nieposiadaniu wyrobów pirotechnicznych oraz dowody zamieszczenia ogłoszeń w gazetach o zasięgu ogólnopolskim oraz na stronie internetowej zostały nadane 15 czerwca 2021 r. i wpłynęły do UOKiK 18 czerwca 2021 r. Pozostałe dowody były przekazane sukcesywnie. Ostatnie oświadczenia dystrybutorów o braku wyrobów na stanie magazynowym, potwierdzające wykonanie ww. postanowienia zostały nadesłane do UOKiK dopiero 12 października 2021 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r. Prezes UOKiK umorzył postępowanie w sprawie petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 w związku z wycofaniem wyrobów z obrotu i powiadomieniem użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach (pkt 1 sentencji decyzji), a także nałożył na stronę postępowania administracyjną karę pieniężną w wysokości 50 000 zł za wprowadzenie do obrotu wyrobów niezgodnych z wymaganiami (pkt 2 sentencji) oraz karę pieniężną w wysokości 5 000 zł za niedopełnienie obowiązków importera w zakresie zapewnienia, by na petardzie błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241, umieszczona została etykieta zawierająca adres siedziby producenta (pkt 3 sentencji).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu

z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy całego zgromadzonego materiału dowodowego, szczególny nacisk kładąc na zarzuty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Strona postępowania zarzuciła zaskarżonej decyzji:

- 1) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 w zw. z art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu materiału dowodowego, które doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych, polegającego na uznaniu, że petarda błyskowa TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petarda błyskowa KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 są niezgodne z wymaganiami określonymi w załączniku nr 1 Wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania wyrobów pirotechnicznych, część I Wymagania wspólne dla wyrobów pirotechnicznych ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie bezpieczeństwa dla wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. poz. 818), zwanego dalej „rozporządzeniem”, podczas gdy ww. wyroby są zgodne z tym rozporządzeniem,
- 2) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z wymogami normy PN-ISO 2859-1:2003/A1:2018-08, polegające na oparciu wyników badań petard błyskowych, przeprowadzonych przez Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce o wadliwie pobrane próbki,
- 3) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 81 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, poprzez zaniechanie przez UOKiK zbadania próbki kontrolnej, mimo tego, że niezgodność wyrobu z normą, wskazana w wynikach badań laboratoryjnych, miała marginalny charakter,
- 4) naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, poprzez błędną wykładnię tego przepisu i uznanie, że regulacja ta dla możliwości jej zastosowania wymaga przedłożenia dowodów, o których mowa w pkt 1-5 „bez opóźnienia”, podczas gdy przepis ten nie określa terminu w jakim strona postępowania ma przedstawić ww. dowody, aby odstąpienie przez organ od nałożenia kary było możliwe i zasadne,
- 5) naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych poprzez błędną wykładnię tego przepisu i uznanie, że przesłanką zastosowania tego przepisu jest niewielka liczba wyrobów pirotechnicznych wprowadzonych do obrotu, podczas gdy przepis ten nie wskazuje - jako przesłanki negatywnej uniemożliwiającej zastosowanie odstąpienia - wyprowadzenia do obrotu jakiejś „maksymalnej” liczby wyrobów, a liczba wyrobów może być jedynie okolicznością wpływającą na wysokość

- administracyjnej kary pieniężnej, a nie na zastosowanie dobrodziejstwa odstąpienia od jej nałożenia,
- 6) naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych poprzez błędną wykładnię tego przepisu i uznanie, że przestanką zastosowania tego przepisu jest występowanie „poważnego zagrożenia jakie stwarzają dla użytkowników wyroby”, podczas gdy przepis ten nie wskazuje jako przestanki jakiegokolwiek zagrożenia, którego zaistnienie w danych okolicznościach faktycznych miałyby wyłączyć możliwość zastosowania tej instytucji,
 - 7) naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych, poprzez niezastosowanie tego przepisu w niniejszej sprawie i nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na stronę postępowania,
 - 8) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, polegające na niewyczerpującym rozpatrzeniu materiału dowodowego oraz niedokonaniu oceny stanu faktycznego na podstawie całości zgromadzonego materiału, prowadzące do błędu w ustaleniach faktycznych, tj. uznania, że stwierdzone rzekome niezgodności wyrobów z wymaganiami powodują „poważne zagrożenie jakie stwarzają dla użytkowników wyroby”,
 - 9) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 9 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez wprowadzenie skarżącej w błąd co do podstawy prawnej postanowienia z 31 marca 2021 r.,
 - 10) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 15zzzzzn² ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842) w zw. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 7a ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez brak wyznaczenia przez organ 30 dniowego terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu na przedłożenie dowodów w piśmie Prezesa UOKiK z 10 czerwca 2021 r.,
 - 11) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 58 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 15zzzzzn² ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842) w zw. z art. 8 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez uznanie, że strona nie złożyła skutecznie wniosku o przywrócenie terminu, mimo że z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że skarżąca taki wniosek złożyła pismem z 18 czerwca 2021 r. a ponadto dopełniła w tym terminie czynności w postaci przedstawienia odpowiednich dowodów,

- 12) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 8 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez uzależnienie możliwości obrony strony od uzyskania informacji o stanie magazynowym wyrobów od wszystkich nabywców wyrobów w konkretnym terminie i uznanie, że mimo braku otrzymania informacji w tym zakresie od niektórych nabywców prowadzi do tego, iż strona nie dopełniła nałożonych na nią przez organ obowiązków,
- 13) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych poprzez:
- jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie kary pieniężnej niewspółmiernie wysokiej do stopnia stwierdzonego naruszenia obowiązków,
 - jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie nie można uwzględnić okoliczności łagodzącej jaką była współpraca strony z Prezesem UOKiK,
 - jego niewłaściwe zastosowanie i wzięcie pod uwagę przy wymierzaniu kar pieniężnych rzekomej „wysokiej korzyści majątkowej” osiągniętej ze sprzedaży kwestionowanych wyrobów,
 - błędne ustalenie wysokości osiągniętej przez stronę postępowania „korzyści majątkowej” osiągniętej ze sprzedaży wyrobu i oparcie się w tym zakresie jedynie na kryterium przychodu.

Przedsiębiorca TRIPLEX sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu jest importerm petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE20101915. Art. 3 pkt 6 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stanowi, że przez importera należy rozumieć osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, pochodzący z państwa trzeciego.

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku powinny spełniać wymagania ustawy (art. 2e ustawy). Wyroby pirotechniczne wprowadzone do obrotu podlegają kontroli organów nadzoru rynku w zakresie spełniania przez te wyroby wymagań, o których mowa w ustawie. W zakresie wyrobów klas F1 - F4 organami nadzoru są wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej (art. 62zl ust. 1 i 2 ustawy). Artykuł 62zf ust. 1 pkt 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

stanowi, że importer obowiązany jest do wprowadzania do obrotu wyłącznie wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa. Zgodnie z art. 2g ust. 2 pkt 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Minister Rozwoju określił w drodze rozporządzenia wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania wyrobów pirotechnicznych.

Zasadniczą kwestią podniesioną we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jest zgodność wyrobów będących przedmiotem postępowania z wymaganiami. W opinii strony postępowania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do błędnego ustalenia okoliczności faktycznych w zakresie spełniania wymagań przez wyroby. Strona postępowania stwierdziła, że podstawą umorzenia postępowania zakończonego wydaniem przez Prezesa UOKiK decyzji nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r. powinien być art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, tj. stwierdzenie, że wyroby spełniają wymagania. Jednocześnie podkreśliła, że strona postępowania nie podniosła żadnych argumentów kwestionujących naruszenie niezgodności formalnej (niedopełnienie obowiązku importera w zakresie zapewnienia, by na petardzie błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241, umieszczona została etykieta zawierająca adres siedziby producenta).

Pierwszym podniesionym przez stronę postępowania argumentem, który ma potwierdzać jej stanowisko, jest to, że wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na zlecenie Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przez Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce są obarczone istotną wadą w postaci uprzedniego wadliwego pobrania próbek do badań, która to wada właściwie w całości dyskwalifikuje te badania. Uzasadniając swoje stanowisko strona postępowania wyjaśniła, że w jej ocenie, w niniejszej sprawie powinno mieć zastosowanie m.in. tzw. „double sampling plan”, a brak sprostania tym wymogom świadczy o wadliwości badań, stanowiących fundament decyzji. Strona postępowania stwierdziła jednocześnie, że wynika to z wymogów określonych w normie ISO 28591:1999, która ma zastosowanie w niniejszej sprawie, zgodnie z odwołaniem do tej normy zawartym w normie EN 15947-5:2015.

Prezes UOKiK nie podziela stanowiska strony postępowania, jakoby próbki wyrobów będących przedmiotem postępowania zostały źle pobrane. Należy bowiem zauważyć, że wskazany przez stronę sposób pobierania próbek do badań dotyczy badań producenta wyrobu w ramach przeprowadzanej procedury oceny zgodności, a nie weryfikacji zgodności wyrobów dokonywanej przez organy nadzoru rynku, która ma miejsce już po ich wprowadzeniu do obrotu. Wynika to wprost z zapisów samej normy - rozdział 10 normy PN-EN 15947-5:2016 „Wyroby pirotechniczne. Wyroby pirotechniczne widowiskowe, klasy F1, F2 i F3. Część 5: Wymagania dotyczące konstrukcji i działania”, w którym znalazło się

odesłanie do normy ISO 28591:1999 (pkt 10.2) w zakresie planu pobierania próbek, odnosi się do *badania odbiorczego partii*.

W związku z tym, sposób pobierania próbek do badań wskazany przez stronę postępowania nie ma zastosowania do badań przeprowadzanych w ramach kontroli prowadzonych przez organy nadzoru rynku, gdzie liczność próbki określa laboratorium wykonujące badania. Obszerne wywody zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i w piśmie strony postępowania z 28 marca 2022 r. o zastosowaniu do pobierania próbek w trakcie kontroli wymagań normy ISO 28591:1999, nie zasługują w ocenie Prezesa UOKiK na uwzględnienie i stanowią jej subiektywną opinię, która nie została poparta żadnymi dowodami.

Zgodnie z art. 2b ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w sprawach dotyczących funkcjonowania systemu nadzoru rynku, kontroli i postępowań administracyjnych w systemie nadzoru rynku oraz współpracy między organami nadzoru rynku a organami celnymi stosuje się przepisy rozdziału 7 i art. 96 o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości w procedurze pobierania przez Inspekcję Handlową próbek. Inspektorzy Inspekcji Handlowej zgodnie z wymaganiami ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku pobrali próbkę do badań i próbkę kontrolną, co zostało udokumentowane w protokołach. Art. 72 ust. 2 wskazanej ustawy stanowi, że próbki pobiera się w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań. Ilość wyrobów została uzgodniona z wytypowanym do badań laboratorium.

Kolejnym argumentem podniesionym przez stronę postępowania jest posiadanie przez nią dowodów na to, że wyroby będące przedmiotem postępowania spełniają wymagania, a dowody te są sprzeczne z ustaleniami Urzędu. Strona postępowania do wniosku o ponowne rozpatrzenie dowodów załączyła:

- certyfikat Laboratorio Oficial J.M. Madariaga z 18 maja 2018 r.,
- EU Declaration of conformity z 28 sierpnia 2018 r.,
- EC Certificate of type z 29 maja 2012 r.,
- Test sheet nr SSBT19460151 z 11 maja 2019 r.,
- Instrukcję - Test Moduł E - ocena BATCH TEST.

Dowody te były już przekazane przez stronę postępowania i znajdują się w aktach postępowania administracyjnego.

Art. 2e ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wprowadza domniemanie, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, na którym umieszczono oznakowanie CE i dla którego sporządzono dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagań, jest zgodny

z wymaganiami ustawy. Jednocześnie jednak ustawodawca ustanowił organy nadzoru rynku, których zadaniem jest sprawdzanie wyrobów już znajdujących się w obrocie, a więc takich, które są dostępne dla konsumentów. W celu stwierdzenia, czy wyrób spełnia wymagania lub stwarza zagrożenie, organ nadzoru rynku może poddać go badaniom lub zlecić ich przeprowadzenie (art. 72 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku). Posiadanie przez producenta dokumentacji potwierdzającej spełnianie wymagań przez wyroby pirotechniczne nie stanowi ograniczenia dla tych uprawnień. W związku z tym, wbrew stanowisku strony postępowania, samo posiadanie dokumentacji, która potwierdza spełnianie wymagań bezpieczeństwa, nie obala negatywnych wyników badań próbek pobranych w toku kontroli przez organ nadzoru rynku. Zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) NR 305/2011 z dnia 20 czerwca 2019 r. (Dz. Urz. UE L Nr 169 z 25.06.2019 r., str. 1), jeżeli podmioty gospodarcze przedstawiają sprawozdania z badań lub certyfikaty poświadczające zgodność ich produktów z unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym, wydane przez jednostkę oceniającą zgodność, akredytowaną na podstawie rozporządzenia (WE) nr 765/2008, organy nadzoru rynku należycie uwzględniają takie sprawozdania lub certyfikaty. W związku z tym, fakt, że - w ocenie strony postępowania - wyniki badań wykonanych na zlecenie Inspekcji Handlowej „nie korespondują” z badaniami i testami przeprowadzonymi przez nią nie oznacza, że podważają ustalenia co do niespełniania wymagań bezpieczeństwa przez wyroby będące przedmiotem postępowania.

Narzędziem w jakie ustawodawca wyposażył stronę postępowania, która chce podważyć wyniki badania próbki kontrolowanego wyrobu, jest wniosek o zbadanie próbki kontrolnej. W toku postępowania zakończono zaskarżoną decyzją strona postępowania takiego wniosku nie złożyła; nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do przebiegu kontroli, procedury pobrania próbek czy wyników badań.

Prezes UOKiK zauważa także, że zgodnie z art. 2d ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, deklaracja zgodności stwierdza, że wykazano spełnienie wymagań określonych w ustawie. Do elementów obligatoryjnych deklaracji zgodności należy podanie imienia, nazwiska oraz stanowiska osoby upoważnionej do sporządzenia deklaracji zgodności (zał. nr 5 Elementy deklaracji zgodności dla wyrobów pirotechnicznych do rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań bezpieczeństwa dla wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. poz. 818)). Brak wskazania osoby upoważnionej do sporządzenia deklaracji zgodności (co stwierdzono w przypadku deklaracji dotyczącej petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE20101915) nie tylko stanowi

naruszenie przepisów rozporządzenia, ale budzi uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności tego dokumentu, a tym samym domniemania, że wyrób spełnia wymagania. Podkreślenia wymaga, że strona postępowania nie kwestionowała ustaleń kontroli w tym zakresie, w związku z tym Prezes UOKiK niespełnianie wymagań przez ten dokument uznaje za kwestię niesporną. Ponadto przedstawiony przez stronę postępowania Certyfikat typu EC z 29 maja 2012 r. potwierdza zgodność wyrobu z dyrektywą 2007/23/WE, która została uchylona i już nie obowiązuje, w związku z czym nie może stanowić dowodu potwierdzającego spełnianie wymagań bezpieczeństwa.

Kolejnym, istotnym zarzutem postawionym przez stronę postępowania jest nieprzeprowadzenie w toku postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji przez Prezesa UOKiK badania próbek kontrolnych wyrobów z urzędu, co w opinii strony postępowania stanowi naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 81 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Zgodnie z art. 72 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, badanie próbki kontrolnej odbywa się na wniosek kontrolowanego lub organ nadzoru rynku może zbadać ją z urzędu. Po zapoznaniu się z aktami kontroli Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK nie miał żadnych wątpliwości co do prawidłowości przebiegu i wyników badań, w konsekwencji czego wszczął postępowanie administracyjne. Analizując przebieg postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji, należy podkreślić, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego strona postępowania - szczegółowo poinformowana o negatywnych wynikach badań laboratoryjnych - nie kwestionowała ani prawidłowości pobrania próbek, ani też wyników badań laboratoryjnych wykonanych w toku kontroli Inspekcji Handlowej. Nie zgłaszała także wniosku o zbadanie próbek kontrolnych wyrobów. Skoro strona postępowania nie kwestionowała ustaleń w zakresie niespełniania wymagań przez wyroby, a Prezes UOKiK nie miał wątpliwości co do przebiegu i wyników badań, nie miał żadnych przesłanek do badania z urzędu próbek kontrolnych tych wyrobów. „Z treści art. 77 kpa wynika, iż obowiązek poszukiwania dowodów cięży nie tylko na organie administracji, obarcza on także stronę, która w swym dobrze rozumianym interesie powinna wykazywać dbałość o przedstawienie środków dowodowych.” wyrok NSA z 22 września 1999 r., sygn. I S.A./Gd 869/97. Za niezasadny należy więc uznać podniesiony zarzut naruszenia art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 81 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Strona postępowania twierdzi także, że niezgodność wyrobów z normą, wskazana w wynikach badań laboratoryjnych Laboratorium Badania Środków Bojowych w Zielonce, miała „*marginalny charakter*”.

Prezes UOKiK nie podziela tej opinii. Ze sprawozdań z badań laboratoryjnych wyrobów wynika, że pomiary wykonane zostały z dokładnością określoną w normach i procedurach badawczych, wg których prowadzono badania. W ich trakcie nie wystąpiły przyczyny, które mogłyby mieć wpływ na wyniki pomiarów. Strona postępowania jako profesjonalny uczestnik obrotu niewątpliwie jest świadoma tego, że nie istnieje pojęcie „marginalnej niezgodności z normą”. Wyrób pirotechniczny może być zgodny z wymaganiami normy, co w konsekwencji oznacza, że spełnia wymagania bezpieczeństwa lub niezgodny z wymaganiami określonymi w normie, czego z kolei konsekwencją jest stwierdzenie przez jednostkę badającą niezgodności z wymaganiami bezpieczeństwa.

W tym kontekście zasadne jest także ustosunkowanie się do podniesionych przez stronę postępowania wątpliwości dotyczących przechowywania próbek kontrolnych i okresu, jaki upłynął od ich zabezpieczenia. Prezes UOKiK zauważa, że kontrola przeprowadzona przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej miała miejsce w specjalistycznej hurtowni pirotechnicznej, a ani inspektorzy Inspekcji Handlowej pobierając zabezpieczone próbki kontrolne ani odbierające je laboratorium nie stwierdzili żadnych nieprawidłowości, jeśli chodzi o warunki ich przechowywania. Z akt kontroli wynika także, że kontrolowany przedsiębiorca został prawidłowo pouczony o obowiązku przechowywania próbek kontrolnych w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości lub cech charakterystycznych wyrobu.

Jeśli natomiast chodzi o okres czasu, jaki upłynął od zabezpieczenia próbek kontrolnych do ich zbadania, Prezes UOKiK stwierdza, że strona postępowania samodzielnie podjęła decyzje o złożeniu wniosku o zbadanie próbek kontrolnych wyrobów dopiero na etapie ponownego rozpatrzenia sprawy, pomimo tego, że prawo to przysługiwało jej od daty wszczęcia postępowania administracyjnego. Jak już natomiast wcześniej wyjaśniono, wynik badania próbki kontrolnej jest rozstrzygający w przypadku wątpliwości co do spełniania wymagań przez wyroby. W związku z tym, jak również ze względu na to, że strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, które potwierdzały by jej zarzuty, Prezes UOKiK uznał je za nieuzasadnione. Jak trafnie stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny *„Nie jest prawidłowy wniosek, że w sytuacji, gdy strona kwestionuje ustalenia organu administracji, a nie przedstawia dowodów potwierdzających jej twierdzenia, na organie administracji spoczywa ciężar dowodzenia faktów mających przemawiać przeciwko ustaleniom poczynionym przez ten organ”* (wyrok NSA OZ w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1605/96). Z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego nie wynika, aby przy bierności strony organ był obowiązany do poszukiwania dowodów mających wykazać zaistnienie okoliczności, których wykazanie leży w interesie strony.

Prezes UOKiK podzielił natomiast stanowisko strony postępowania o możliwości kwestionowania oceny niespełniania przez wyroby wymagań dopiero na etapie ponownego rozpatrzenia sprawy, w związku z tym uwzględnił jej wniosek o przeprowadzenie badań próbek kontrolnych petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, na zgodność z pkt. 6.4.1 normy PN-EN 15947-5:2016-02 Wyroby pirotechniczne - Wyroby pirotechniczne widowiskowe, klasy F1, F2 i F3 - Część 5: Wymagania dotyczące konstrukcji i działania. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wniosła o zlecenie badań innej jednostce niż Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce, nie uzasadniając jednak tego żądania. W odpowiedzi na pismo Prezesa UOKiK z 2 marca 2022 r. zawierające m.in. wniosek o wskazanie zastrzeżeń kierowanych do tego laboratorium, strona postępowania pismem z 28 marca 2022 r. wyjaśniła, że „nie zgłasza zarzutów do laboratorium WITU jako takiego”. W związku z powyższym, wobec braku uzasadnienia wniosku o badanie próbek w innym laboratorium, kierując się m.in. zasadą szybkości postępowania (jest to jedynie krajowe akredytowane laboratorium działające w tym obszarze), Prezes UOKiK zlecił badanie próbek kontrolnych Wojskowemu Instytutowi Technicznemu Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce.

Ze sprawozdania z badań nr LBŚB/PCA/15/2022 z 19 maja 2022 r. wynika, że zmierzone wartości czasu palenia systemu inicjującego petard Bull Dog nie mieszczą się w wymaganym przez normę PN-EN 15947-5:2016 dla wyrobów klasy F3 zakresie 5,0-13,0 s. Wyznaczony średni czas palenia systemu inicjującego wyrobów (przebadano 10 sztuk) wyniósł $(4,9 \pm 0,5)$ s; po uwzględnieniu wyznaczonego odchylenia standardowego trzy petardy błyskowe nie mieściły się w wymaganym zakresie (5,0 - 13,0 s), klasyfikując petardy jako niezgodne z wymaganiami normy PN-EN 15947-5:2016-02.

Laboratorium dokonało oceny ryzyka jakie stwarza stwierdzona niezgodność i stwierdziło, że może to być przyczyną zbyt wczesnego zadziałania artykułu pirotechnicznego. Istnieje w związku z tym ryzyko wystąpienia zagrożenia dla potencjalnego użytkownika podczas stosowania wyrobu.

W przypadku petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 laboratorium stwierdziło, że zmierzone wartości czasu palenia systemu inicjującego nie mieszczą się w wymaganym przez normę PN-EN 15947-5:2016-02 dla wyrobów klasy F2 zakresie 3,0 - 8,0 s. (sprawozdanie z badań nr LBŚB/PCA/16/2022 z 19 maja 2022 r.). Po uwzględnieniu standardowego odchylenia wynikającego z przeprowadzonych badań, trzy z 10 petard błyskowych nie mieściły się w wymaganym zakresie, a najkrótszy czas palenia systemu inicjującego wyniósł $(2,8 \pm 0,4)$ s, klasyfikując petardy jako niezgodne z wymaganiami normy. Z przeprowadzonej przez laboratorium

oceny ryzyka wynika, że czas inicjacji systemu inicjującego poniżej dolnej granicy, tj. 3,0 s dla wyrobów pirotechnicznych klasy F2 może być przyczyną zbyt wczesnego zadziałania artykułu pirotechnicznego. W związku z tym istnieje ryzyko wystąpienia zagrożenia dla potencjalnego użytkownika podczas stosowania wyrobu. Strona postępowania nie wniosła zastrzeżeń do wyników badań próbek kontrolnych.

Reasumując, analizując ponownie sprawę, Prezes UOKiK nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości ani w procesie pobierania i przechowywania próbek, ani w przebiegu badań; ze sprawozdań z badań laboratoryjnych, zarówno próbek podstawowych, jak i kontrolnych bezspornie wynika, że wyroby te nie spełniały wymagań normy.

Wprowadzone do obrotu przez stronę postępowania petardy błyskowe TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz petardy błyskowe KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE20101915, są niezgodne z wymaganiami określonymi w załączniku nr 1 Wymagania bezpieczeństwa dotyczącymi projektowania i wytwarzania wyrobów pirotechnicznych, część 1 Wymagania wspólne dla wyrobów pirotechnicznych ust. 1 pkt 3 rozporządzenia. Strona postępowania naruszyła także obowiązek określony w art. 62zf ust. 1 pkt 4 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Przekazane przez stronę postępowania w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją potwierdziły, że petardy nie znajdują się w obrocie, a konsumenci zostali poinformowani o stwierdzonych niezgodnościach, co stanowi podstawę do umorzenia niniejszego postępowania na podstawie przepisu art. 84 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Zawarte w pkt. 1 sentencji zaskarżonej decyzji było więc zasadne.

Druga grupa zarzutów podniesionych przez stronę postępowania dotyczy nałożonych na nią kar pieniężnych (pkt 2 i 3 sentencji).

Zgodnie z art. 65b ust. 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Jak już to zostało wyjaśnione, badania próbek kontrolnych są rozstrzygające dla oceny spełniania wymagań. W świetle powyższego należy uznać, że zasadnie Prezes UOKiK uznał w zaskarżonej decyzji, że będące przedmiotem postępowania wyroby nie spełniają wymagań bezpieczeństwa.

Zgodnie natomiast z art. 65e ust. 2 wskazanej ustawy, importer wprowadzonego do obrotu wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie zapewnienia,

że na tym wyrobie umieszczona została etykieta spełniająca wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, że informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł. W przypadku petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, inspektorzy WIIH w Szczecinie stwierdzili brak na etykiecie adresu siedziby producenta. Ustalenie to nie było kwestionowane przez stronę postępowania.

Z woli ustawodawcy, naruszenie wskazanych obowiązków uprawnia organ nadzoru rynku do nałożenia na podmiot gospodarczy kar pieniężnych.

Strona postępowania podniosła zarzuty dotyczące błędnej wykładni art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Wskazany przepis reguluje kwestie odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Zgodnie z art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, organ nadzoru rynku może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli podmiot gospodarczy, podlegający karze pieniężnej, przedstawi dowody potwierdzające:

- 1) usunięcie niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego;
- 2) wycofanie z obrotu tego materiału lub wyrobu;
- 3) odzyskanie tego materiału lub wyrobu;
- 4) zniszczenie tego materiału lub wyrobu;
- 5) powiadomienie użytkowników materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego o stwierdzonych niezgodnościach.

Jak to już wyjaśniono, nałożenie kar pieniężnych, o których mowa w rozdziale 6A ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jest konsekwencją naruszenia przez stronę postępowania wymagań określonych w przepisach prawa. Instytucja odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej umożliwia natomiast uwolnienie się od kary.

Strona postępowania twierdzi, że spełniła przesłanki określone we wskazanym przepisie, umożliwiające odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Uzasadniając wniosek strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK, że dokonał błędnej wykładni wskazanego przepisu i uznał, iż daje on możliwość jego zastosowania w przypadku przedłożenia dowodów „*bez opóźnienia*”, podczas gdy nie określa on terminu w jakim strona ma przedstawić dowody.

Stawiając zarzut naruszenia art. 65h ust. 3 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego strona postępowania nie dostrzega, że przepis ten ma

charakter fakultatywny. Oznacza to, że ustawodawca pozostawił organowi nadzoru rynku decyzję o tym, czy okoliczności konkretnej sprawy uzasadniają skorzystanie z tej instytucji. W konsekwencji powyższego o tym, czy w danym postępowaniu zasadne jest odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, decyduje organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie administracyjne. Nie jest więc tak, że organ nadzoru rynku jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia kary zawsze, gdy strona postępowania usunęła niezgodności czy wycofała wyrób z obrotu. Prezes UOKiK ma prawo dokonać oceny działań podjętych przez stronę postępowania, w tym m.in. ocenić ich terminowość i skuteczność.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK po dokonaniu analizy całokształtu sprawy, a szczególnie zachowania strony postępowania uznał, że ustalone okoliczności nie dają podstaw do skorzystania z instytucji odstąpienia. Przedmiotem postępowania były wyroby pirotechniczne, stwarzające zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi. Strona postępowania została poinformowana przez Prezesa UOKiK o stwierdzonych niezgodnościach i pouczone w postanowieniu z 31 marca 2021 r. o ciężących na niej obowiązkach, m.in. niezwłocznego podjęcia działań w celu doprowadzenia wyrobu do zgodności, jego wycofania z obrotu lub odzyskania, a także współpracy w celu usunięcia zagrożenia stwarzanego przez wyrób z organem nadzoru rynku. Przypomnieć należy, że w terminie wyznaczonym jej przez Prezesa UOKiK w postanowieniu (50 dni) nie tylko nie przedstawiła żadnych dowodów wycofania wyrobów z obrotu i powiadomienia użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach, ale też nie wystąpiła o przedłużenie tego terminu ani nie skontaktowała się z Prezesem UOKiK. Okoliczności te przemawiają w ocenie Prezesa UOKiK za zasadnością nałożenia kar pieniężnych. Nie można bowiem nie dostrzec tego, że konsekwencją opóźnienia w podjęciu działań mających na celu wycofanie wyrobów niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa jest to, że mogły być one nadal sprzedawane konsumentom, pomimo tego że strona postępowania posiadała wiedzę o tym, że nie spełniają tych wymagań.

Prezes UOKiK nie zgadza się także z wywodem strony dotyczącym tego, że wskazany przepis nie pozwala mu dla oceny zasadności zastosowania instytucji odstąpienia dokonać oceny liczby wyrobów niezgodnych wprowadzonych do obrotu, czy też oceny zagrożenia stwarzanego przez wyroby. Oczywistym jest, że duża liczba wyrobów niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa oznacza większą liczbę konsumentów narażonych na zagrożenia związane z używaniem tych wyrobów.

Odnosząc się do zarzutu strony postępowania dotyczącego uznania przez Prezesa UOKiK zagrożenia stwarzanego przez wyroby, będące przedmiotem postępowania za poważne, Prezes UOKiK podtrzymuje dokonaną w zaskarżonej decyzji ocenę zagrożenia. W świetle przepisów prawa jest organem prowadzącym postępowanie administracyjne i do niego należą ostateczne rozstrzygnięcia co do spełniania lub nie wymagań bezpieczeństwa.

Prezes UOKiK dokonując takiego szacowania uwzględnił ocenę ryzyka, zawartą w sprawozdaniu z badań laboratoryjnych wykonanych przez Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia Laboratorium Badań Środków Bojowych w Zielonce, z której wynikało, że wyroby pirotechniczne charakteryzowały się za krótkim czasem palenia systemu inicjującego, a czas inicjacji systemu inicjującego poniżej dolnej granicy dla wyrobów pirotechnicznych może być przyczyną zbyt wczesnego ich zadziałania, w związku z czym istnieje ryzyko wystąpienia bezpośredniego zagrożenia zdrowia użytkownika podczas użytkowania wyrobów i jego poparzenia. W związku z powyższym, Prezes UOKiK zasadnie uznał, że wyroby te stwarzają poważne zagrożenie.

Reasumując, Prezes UOKiK nie podziela stanowiska strony postępowania, jakoby doszło w niniejszej sprawie do przekroczenia granic uznania administracyjnego, a w sprawie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, Prezes UOKiK w całości podtrzymuje stanowisko o zasadności nałożenia na stronę postępowania kar pieniężnych. Odnosząc się natomiast do wywodów strony postępowania dotyczących relacji pomiędzy interesem społecznym a słusznym interesem strony zauważa, że w niniejszej sprawie wartością chronioną jest zdrowie i życie konsumentów i uznaje, że w takim przypadku interes strony musi ustąpić temu dobru. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyr. NSA w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1744/96).

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania podniosła, że „*nie jest jasne, która podstawa odstąpienia od wymierzenia kary została zastosowana przez Urząd.*” Wątpliwości strony nie są zrozumiałe - w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie skorzystał z prawa do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Po ponownym rozpoznaniu sprawy nie podzielił także wywodów strony odnośnie jej wątpliwości co do podstawy prawnej postanowienia z 31 marca 2021 r. i naruszenia art. 9 Kodeksu postępowania administracyjnego. Podstawa prawna tego postanowienia została jasno wskazana w jego sentencji (art. 82 ust. 1 pkt 2, 5 i 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku). Ani w sentencji postanowienia ani w jego treści Prezes UOKiK nie powołał się na art. 65h ust. 5 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. W związku z tym, nie jest zrozumiałe, co stanowiło przesłankę podejrzenia przez stronę postępowania, że to właśnie ten ostatni przepis może być podstawą do wydania postanowienia. W opinii Prezesa UOKiK w świetle przedstawionego rozumowania tym bardziej niezrozumiałe jest niewykonanie przez stronę postępowania wskazanych w postanowieniu obowiązków.

Strona postępowania podniosła także zarzut naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65h ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych poprzez:

- jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie kary pieniężnej niewspółmiernie wysokiej do stopnia stwierdzonego naruszenia obowiązków,
- jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie nie można uwzględnić okoliczności łagodzącej jaką była współpraca strony z Prezesem UOKiK,
- jego niewłaściwe zastosowanie i wzięcie pod uwagę przy wymierzaniu kar pieniężnych rzekomej „wysokiej korzyści majątkowej” osiągniętej ze sprzedaży kwestionowanych wyrobów,
- błędne ustalenie wysokości osiągniętej przez stronę postępowania „korzyści majątkowej” osiągniętej ze sprzedaży wyrobu i oparcie się w tym zakresie jedynie na kryterium przychodu.

W związku z tym, Prezes UOKiK ponownie przeanalizował dyrektywy wymiaru nałożonych na stronę postępowania kar pieniężnych. Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest ich sankcyjny charakter, dzięki któremu stanowią one instrument urzeczywistnienia nakazów i zakazów publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna to określona w ustawie sankcja o charakterze pieniężnym, nakładana przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia, określonej w akcie stosowania prawa, kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29).

Kary pieniężne pełnią wielorakie funkcje, tj. prewencyjną, restytucyjną, kompensacyjną, a także represyjną. Ze swej istoty rolą sankcji pieniężnej jest pogorszenie sytuacji prawnej adresata przez nałożenie obowiązku zapłaty określonej kwoty. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2010 r. sygn. akt P 9/08 (OTK-A, 2010, Nr 3, poz. 26) stwierdził, że administracyjne kary pieniężne stanowią środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa. Kary te, stosowane automatycznie z mocy ustawy, mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej ma motywować adresatów do wykonania ustawowych obowiązków.

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. W przypadku ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznania administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Zgodnie z art. 65h ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustalając wysokość kar pieniężnych, organ nadzoru rynku uwzględnia w szczególności:

- 1) stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy;
- 2) ilość lub liczbę materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wyrobów pirotechnicznych, wprowadzonych do obrotu lub udostępnionych na rynku, niezgodnych z wymaganiami ustawy;
- 3) uprzednie naruszenie przepisów ustawy;
- 4) współpracę z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Z woli ustawodawcy, wskazany katalog ma więc charakter otwarty. Oznacza to, że Prezes UOKiK ma obowiązek uwzględnić wskazane w tym przepisie przesłanki, a ponadto może uwzględnić inne okoliczności, jakie zaistniały w rozstrzyganej sprawie.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK, analizując stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy, stwierdził, że wprowadzone do obrotu przez stronę postępowania wyroby pirotechniczne nie spełniają wymagań bezpieczeństwa, z uwagi na krótki czas palenia systemów inicjujących, co może być przyczyną zbyt wczesnego zadziałania

artykułów pirotechnicznych i stwarza ryzyko wystąpienia bezpośredniego zagrożenia zdrowia użytkownika podczas użytkowania wyrobów i poparzenia. W konsekwencji, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone. Prezes UOKiK w świetle wyników badań laboratoryjnych zasadnie uznał, że wyroby te stwarzają poważne zagrożenie, co uznano za okoliczność obciążającą. Ponadto na petardzie błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241, nie została umieszczona etykieta zawierająca adres siedziby producenta, przez co strona postępowania naruszyła obowiązki importera określone w ustawie o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, Prezes UOKiK podtrzymuje powyższe ustalenia.

Prezes UOKiK zasadnie także podkreślił w zaskarżonej decyzji, że działalność gospodarcza prowadzona przez stronę postępowania ma charakter profesjonalny, zajmuje się ona importem fajerwerków oraz organizacją pokazów sztucznych ogni. Zważywszy, że na przedsiębiorcach jako zawodowych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone do obrotu przez tego przedsiębiorcę wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, że profesjonalny charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać wyroby wprowadzane przez nią do obrotu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strona postępowania wprowadzając do obrotu wyroby niezgodne z wymaganiami, jako importer nie dopełniła ciążących na niej obowiązków, wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, co skutkuje ujemnymi konsekwencjami w tym zakresie.

Kolejną przesłanką uwzględnianą przy określaniu wysokości kary pieniężnej jest liczba wyrobów pirotechnicznych, wprowadzonych do obrotu przez stronę postępowania, niezgodnych z wymaganiami ustawy. Określając liczbę wyrobów będących przedmiotem postępowania wprowadzonych do obrotu, Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania. Wynika z niego, że strona postępowania jednorazowo zakupiła i wprowadziła do obrotu petardę błyskową TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 w liczbie 50 000 opakowań oraz petardę błyskową KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 w liczbie 72 000 opakowań.

Wszystkie te wyroby zostały sprzedane. Petarda błyskowa TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241. została zakupiona na podstawie faktury NR.001.RPA/2018/PL z 16 lipca 2018 r. od „ARPI” shpk Albania, a petarda błyskowa KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, na podstawie faktury nr CI1946001-2 z 27 maja 2019 r. od Shangli Sunsong Import & Export Co., Ltd China.

Zgodnie z oświadczeniem strony postępowania, petarda błyskowa TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241, była sprzedawana w okresie od września 2018 r. do stycznia 2021 r., natomiast petarda błyskowa KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, w okresie od sierpnia 2019 r. do grudnia 2020 r. W związku z tym Prezes UOKiK uznał, że naruszenie obowiązków określonych w przepisach ustawy trwało przez długi okres i strona postępowania jako importer, sprzedając ww. wyroby naruszyła przepisy prawa w sposób istotny, albowiem stwarzały one zagrożenie dla zdrowia użytkowników, co wpłynęło na podwyższenie wymiaru kary. Okoliczności sprawy wskazują, że przedsiębiorca wprowadzając wyroby do obrotu nie działał z należytą starannością. Wprowadzenie wyrobów do obrotu pomimo, że nie spełniają one wymagań przepisów prawa, było decyzją związaną z działalnością gospodarczą strony postępowania. Przedsiębiorca podejmując takie działanie był niezależny w swej decyzji od wpływów podmiotów zewnętrznych. Przedsiębiorca nie wskazywał, by stwierdzone niezgodności były wynikiem działania osób trzecich. Mając na względzie powyższe, Prezes UOKiK zasadnie w zaskarżalnej decyzji stwierdził, że wprowadzając do obrotu wyroby niespełniające wymagań bezpieczeństwa w tak dużej ilości, strona postępowania przyczyniła się w istotnym zakresie do powstania stanu naruszenia przepisów ustawy. Strona postępowania nie kwestionuje we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wskazanych okoliczności.

Prezes UOKiK zasadnie także uwzględnił przy wymiarze kar pieniężnych na korzyść strony i potraktował jako okoliczność łagodzącą fakt, że w przeszłości nie była stroną postępowania administracyjnego na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania podniosła, że Prezes UOKiK powinien jako okoliczność łagodzącą uwzględnić jej współpracę. W ocenie Prezesa UOKiK, argument ten nie zasługuje na uwzględnienie. Przypomnieć należy, że do ustawowych obowiązków importera należy niezwłocznie podjęcie działań w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub odzyskania w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że jest on niezgodny z wymaganiami, a także - na

żądania organu nadzoru rynku - współpraca w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób (art. 16 pkt 11 i 14 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku).

W opinii Prezesa UOKiK nie można uznać, aby strona postępowania współpracowała z nim w toku postępowania administracyjnego w taki sposób, aby stanowiło to okoliczność łagodzącą przy określeniu wysokości kary pieniężnej, skoro w wyznaczonym przez Prezesa UOKiK postanowieniem z 31 marca 2021 r. 50-dniowym terminie, nie przekazała żadnych wymaganych dowodów, a ostatnie dowody zostały przekazane dopiero 12 października 2021 r. Nie można więc uznać, że przyczyniła się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Prezes UOKiK podkreśla, że uwzględnił okoliczność, iż w toku postępowania jego strona podjęła działania mające na celu wycofanie wyrobów z obrotu, przekazała listę odbiorców petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 i uzyskane od 58 kontrahentów oświadczenia o braku wyrobów na stanie magazynowym oraz listę dystrybutorów petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 i oświadczenia o braku tych wyrobów uzyskane od 20 dystrybutorów. Przekazane przez stronę postępowania oświadczenia pochodziły od kontrahentów prowadzących działalność na terenie Polski i na terenie Unii Europejskiej, co Prezes UOKiK uznał za wystarczające. Ponadto strona postępowania przekazała faktury korygujące, poświadczające zwrot petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, od dwóch dystrybutorów w liczbie 1 370 opakowań (wyroby te zostały zwrócone i następnie sprzedane ponownie). W związku z rozbieżnościami odnośnie liczby sprzedanej petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151, strona postępowania złożyła wyjaśnienia i skorygowała liczbę zakupionych wyrobów przez jednego z odbiorców. W toku postępowania strona postępowania przekazała także wydruk komunikatu ze strony internetowej oraz dowody zamieszczenia ogłoszeń prasowych i po zakończeniu działań złożyła oświadczenie, że nie posiada przedmiotowych wyrobów na stanie magazynowym. Zauważyć należy, że strona postępowania przystąpiła do UOKiK wymagane dowody, jednakże nie zostały one przekazane w terminie, co zasadnie wpłynęło na zaostrenie wymiaru kary pieniężnej.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy za błędne uznała wyliczenie korzyści majątkowej, osiągniętej ze sprzedaży petard będących przedmiotem postępowania. W jej ocenie nie odzwierciedla ono rzeczywistych korzyści majątkowych strony, jest pojęciem wysoce nieostrym i zaburza stan rzeczywisty w sprawie, gdyż nie uwzględnia poniesionych przez przedsiębiorcę kosztów. Jak już to zostało wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego kryterium pomocniczym

przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży wyrobów będących jego przedmiotem. Myli się więc strona postępowania twierdząc, że nałożone na nią kary pieniężne zostały oparte na kryterium korzyści majątkowej. Zastosowany sposób wyliczania korzyści majątkowej jest także przyjęty dla potrzeb innych postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawy z dnia 12 grudnia 2012 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222) czy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, był już przedmiotem oceny sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją. Wartość ta w sposób zamierzony nie uwzględnia poniesionych przez przedsiębiorcę kosztów. Korzyść osiągnięta ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych 50 000 opakowań petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 oraz średniej jednostkowej ceny sprzedaży, tj.: 11,61 zł oraz sprzedanych 72 000 opakowań petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 i średniej jednostkowej ceny sprzedaży 1,075 zł. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że korzyść majątkowa ze sprzedaży 50 000 opakowań petardy błyskowej TXP340, kat. F3, Bull Dog, EAN 59061602134401, nr partii TXP340018241 wyniosła 580 500 zł, a korzyść majątkowa ze sprzedaży 72 000 opakowań petardy błyskowej KCE201, kat. F2, Cracker, EAN 5906160216778, nr partii KCE201019151 wyniosła 77 400 zł.

Po ponownym przeanalizowaniu tej dyrektywy wymiaru kary, Prezes UOKiK podtrzymuje stanowisko o prawidłowości wyliczenia korzyści osiągniętej przez stronę postępowania.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy Prezes UOKiK uznał, że kary pieniężne nałożone na stronę postępowania w zaskarżonej decyzji są adekwatne do stwierdzonych naruszeń, określając ich wysokość Prezes UOKiK dokonał prawidłowego miarkowania, a ich wysokość przyczyni się do wymuszenia na stronie postępowania - profesjonalnym podmiocie uczestniczącym w obrocie - przestrzegania w przyszłości przepisów ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, a tym samym kary te spełnią swój cel represyjno-wychowawczy.

Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 15^{zzzzzn} ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.), dalej jako „ustawa COVID-19” w zw. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 7a ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez brak wyznaczenia przez organ 30

dniowego terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu na przedłożenie dowodów w piśmie Prezesa UOKiK z 10 czerwca 2021 r.

Zgodnie z art. 15zzzzzn² ust. 1 ustawy COVID-19, w przypadku stwierdzenia uchybienia przez stronę w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów:

- 1) od zachowania których jest uzależnione udzielenie ochrony prawnej przed organem administracji publicznej,
- 2) do dokonania przez stronę czynności kształtujących jej prawa i obowiązki,
- 3) przedawnienia,
- 4) których niezachowanie powoduje wygaśnięcie lub zmianę praw rzeczowych oraz roszczeń i wierzytelności, a także popadnięcie w opóźnienie,
- 5) zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony,
- 6) do dokonania przez podmioty lub jednostki organizacyjne podlegające wpisowi do właściwego rejestru czynności, które powodują obowiązek zgłoszenia do tego rejestru, a także terminów na wykonanie przez te podmioty obowiązków wynikających z przepisów o ich ustroju

- organ administracji publicznej zawiadamia stronę o uchybieniu terminu.

Strona postępowania zarzuca Prezesowi UOKiK, że w piśmie z 10 czerwca 2021 r. poinformował ją, że uchybiła terminowi określonemu w postanowieniu z 31 marca 2021 r., ale w piśmie tym zabrakło informacji o wyznaczeniu 30 dniowego terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu.

W postanowieniu z 31 marca 2021 r. Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania 50 dniowy termin na przekazanie dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia, tj. potwierdzających wycofanie wyrobów z obrotu, ich zniszczenie i powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. W wyznaczonym terminie, który upłynął 31 maja 2021 r. strona nie przedstawiła żadnych dowodów wykonania postanowienia. W związku z tym, w piśmie z 10 czerwca 2021 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że zamierza wydać decyzję kończącą postępowanie i o tym, jakie przysługują jej prawa przez wydaniem rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu strony postępowania Prezes UOKiK zauważa, że aby organ prowadzący postępowanie mógł stwierdzić, iż doszło do uchybienia przez stronę terminu do dokonania danej czynności, strona musi tej czynności dopełnić. Skoro - co jest bezsporne - w niniejszej sprawie strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów wykonania postanowienia z 31 marca 2021 r., Prezes UOKiK nie mógł stwierdzić uchybienia terminowi, a w konsekwencji wyznaczyć jej terminu na złożenie wniosku o przywrócenie tego terminu. Z powyższych względów zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że Prezes UOKiK w toku postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją pouczył stronę postępowania o treści art. 15zzzzzn² ust. 2 ustawy COVID-19 po otrzymaniu pierwszej części dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia, co nastąpiło przy piśmie nadanym przez stronę postępowania 15 czerwca 2021 r. Były to dowody potwierdzające publikację ogłoszeń w prasie oraz na stronie internetowej oraz część oświadczeń dystrybutorów. Odpowiadając pismem z 22 czerwca 2021 r. Prezes UOKiK, zgodnie z art. 15zzzzzn² ust. 2 ustawy COVID-19, wyznaczył stronie postępowania termin 30 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma na złożenie wniosku o przywrócenie terminu do przedstawienia dowodów. Jednocześnie Prezes UOKiK pouczył stronę postępowania, że wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu należy nadać wszystkie brakujące dowody, świadczące o wycofaniu wyrobów pirotechnicznych z obrotu, tj. oświadczenia odbiorców o nieposiadaniu wyrobów lub faktury korygujące, poświadczające zwrot wyrobów do strony postępowania, protokoły zniszczenia w przypadku zwrotu wyrobów od kontrahentów wraz z oświadczeniem odnośnie ilości wycofanych wyrobów. Pismo to zostało doręczone stronie postępowania 29 czerwca 2021 r. Strona postępowania nie złożyła stosowanego wniosku, jak również nie przekazała wszystkich dowodów w wyznaczonym terminie, co w ocenie Prezesa UOKiK oznacza, że nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Strona postępowania w obszernym wywodzie zawartym we wniosku o ponowne rozpatrzenie przyznała co prawda, że Prezes UOKiK wyznaczył jej termin na przywrócenie terminu na złożenie dowodów wykonania postanowienia z 31 marca 2021 r., tym samym przyznając, że była świadoma tego, iż dowodów tych nie przedłożyła, stwierdziła jednak, że na ten czas „*nie było sensu wznawiać terminu*”, który w ocenie strony został już przywrócony, gdyż pismo informujące o uchybieniu terminu, o którym mowa w art. 15 zzzzzn² ust. 1 „ustawy covidowej” datowane jest na 10 czerwca 2021 r., a jednocześnie strona dopełniła obowiązku w postaci przedstawienia posiadanych na tamten czas dowodów.

Prezes UOKiK stwierdza, że w piśmie z 10 czerwca 2021 r. nie została przywołana wskazana przez stronę postępowania ustawa COVID-19, argumentacja strony postępowania o tym, że termin już przywrócony nie jest więc zrozumiała. O przywróceniu terminu decyduje organ prowadzący postępowanie na wniosek strony postępowania, a nie jego strona samodzielnie. Ponadto Prezes UOKiK konsekwentnie stoi na stanowisku, że aby można było mówić o wykonaniu postanowienia z 31 marca 2021 r. strona postępowania powinna przekazać wszystkie dowody w nim wskazane, a nie tylko „*posiadane na ten czas*”. Ponownie należy podkreślić, że strona postępowania była informowana o przysługujących jej prawach i obowiązkach, a fakt, że z praw tych nie korzystała ani nie wykonała w terminie wskazanych obowiązków nie świadczy o tym, aby Prezes UOKiK

prowadził postępowanie w sposób, który narusza jej zaufanie do władzy publicznej. Nie można zgodzić się także z prezentowaną przez stronę postępowania opinią o „*niezwykłe instrumentalnym podejściu do przepisów*” i o wręcz „*bezdusznym formalizmie*”, który wymaga od stron postępowania podejmowania działań pro forma. Prezes UOKiK jako organ prowadzący postępowania jest zobligowany do przestrzegania prawa. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, organ nie może przywrócić terminu na dokonanie danej czynności bez złożenia przez stronę postępowania stosownego wniosku.

Ponadto podkreślenia wymaga, że pismo z 22 czerwca 2021 r. zostało stronie postępowania skutecznie doręczone 29 czerwca 2021 r., co oznacza, że termin na złożenie wniosku i przedłożenie wszystkich dowodów wykonania postanowienia z 31 marca 2021 r. upływał 29 lipca 2021 r. Tymczasem dowody wykonania postanowienia z 31 marca 2021 r. strona przekazywała kolejno przy pismach z 22 lipca 2021 r., 23 sierpnia 2021 r. (nadanym 19 września 2021 r.), 28 września 2021 r. oraz pismem nadanym 6 października 2021 r. Oznacza to, że strona postępowania nie przedstawiła wszystkich dowodów wykonania postanowienia ani w wyznaczonym w tym postanowieniu terminie, ani też w dodatkowym terminie 30 dni.

Strona postępowania zarzuca także Prezesowi UOKiK naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 58 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 15zzzzzn² ust. 1 i 2 ustawy COVID-19 w zw. z art. 8 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 2 Konstytucji RP, poprzez uznanie, że strona nie złożyła skutecznie wniosku o przywrócenie terminu, mimo iż z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że skarżąca taki wniosek złożyła pismem z 18 czerwca 2021 r. a ponadto dopełniła w tym terminie czynności w postaci przedstawienia odpowiednich dowodów.

Art. 58 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, iż uchybienie nastąpiło bez jego winy. Zgodnie z art. 58 ust. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin. Zgodnie z art. 15zzzzzn² ustawy COVID-19, prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w terminie 30 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu.

Strona postępowania twierdzi, że wniosek o przywrócenie terminu złożyła w piśmie z 18 czerwca 2021 r. - w aktach postępowania administracyjnego nie ma pisma strony postępowania z 18 czerwca 2021 r. Pismem datowanym na 15 czerwca 2021 r. (nadanym 15 czerwca 2021 r.) strona postępowania wniosła o „*wydłużenie czasu na przeprowadzenie działań naprawczych. W związku z kwarantanną osób odpowiedzialnych za prowadzone działania.*” Analiza tego pisma w ocenie Prezesa UOKiK nie potwierdza, aby intencją strony

postępowania było złożenie wniosku o przywrócenie terminu w rozumieniu art. 58 Kodeksu postępowania administracyjnego. Jak wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych, „oświadczenie woli strony zainteresowanej (wnoszącej o przywrócenie terminu) musi być sformułowane w sposób wyraźny, a pismo takie powinno odpowiadać wymogom określonym w art. 63 § 2 i 3 KPA.”(wyrok NSA z 8 kwietnia 2022 r., sygn. I OSK 1203/21). Pismo strony postępowania nie spełnia wymagań określonych w art. 58 Kodeksu postępowania administracyjnego, określającego cztery przesłanki przywrócenia terminu, które muszą być spełnione kumulatywnie. Strona postępowania nie uprawdopodobniła, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jej winy ani nie wskazała dnia, w którym ustała przyczyna uchybienia. Prezes UOKiK stwierdza także, że nie jest prawdziwe twierdzenie zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jakoby „strona postępowania „dopełniła czynności w postaci przedstawienia odpowiednich dowodów w terminie wskazanym przez Organ.” Z analizy akt sprawy wynika bowiem, że co prawda pierwsze oświadczenia od kontrahentów o nieposiadaniu wyrobów pirotechnicznych oraz dowody zamieszczenia ogłoszeń w gazetach o zasięgu ogólnopolskim oraz na stronie internetowej zostały nadane przez stronę postępowania za pośrednictwem Poczty Polskiej 15 czerwca 2021 r., ale ostatnie oświadczenia dystrybutorów o braku wyrobów na stanie magazynowym, potwierdzające wykonanie postanowienia z 31 marca 2021 r. zostały nadesłane do UOKiK dopiero 12 października 2021 r. Reasumując, za niezasadny należy uznać postawiony zarzut.

Strona postępowania podniosła także zarzut naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 8 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez uzależnienie możliwości obrony strony od uzyskania informacji o stanie magazynowym wyrobów od wszystkich nabywców wyrobów w konkretnym terminie i uznanie, że mimo braku otrzymania informacji w tym zakresie od niektórych nabywców prowadzi do tego, iż strona nie dopełniła nałożonych na nią przez organ obowiązków.

Naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej ma miejsce wówczas, gdy organ prowadzi postępowania administracyjne w taki sposób, że narusza elementarne zasady postępowania wyjaśniającego bądź też dokonuje oczywiście nieprawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego (por. wyrok NSA z 10 kwietnia 2019 r., sygn. akt II OSK 1328/17). O takiej sytuacji nie można mówić w niniejszej sprawie. Prezes UOKiK podjął wszelkie niezbędne działania w celu ustalenia stanu faktycznego, a w toku prowadzonego postępowania udzielił stronie postępowania obszernych i wyczerpujących informacji. Strona postępowania była informowana o wszystkich przysługujących mu prawach i ciążących na niej - jako importerze - obowiązkach.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, w drodze postanowienia, wzywa stronę postępowania do:

- 1) usunięcia niezgodności wyrobu z wymaganiami lub niezgodności formalnych,
- 2) wycofania wyrobu z obrotu lub użytku,
- 3) zaprzestania udostępniania wyrobu,
- 4) odzyskania wyrobu,
- 5) zniszczenia wyrobu lub
- 6) powiadomienia konsumentów lub innych użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami, określając termin i sposób powiadomienia

- wyznaczając termin na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie tego postanowienia.

Prezes UOKiK był więc uprawniony do wyznaczenia stronie postępowania terminu do wycofania wyrobów z obrotu, ich zniszczenia oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami. Bezspornym jest, że strona postępowania w wyznaczonym terminie nie przedstawiła żadnych dowodów, które potwierdzały by wykonanie tych obowiązków. Pierwsze dowody zostały przedstawione z uchybieniem terminu, a Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania dodatkowy termin 30 dni na złożenie wniosku o przywrócenie terminu i przedłożenie wszystkich dowodów. Strona z prawa do złożenia takiego wniosku nie skorzystała. W świetle wskazanych okoliczności za niezrozumiały należy uznać zarzut strony postępowania, że Prezes UOKiK uzależnił możliwość obrony jej praw od pozyskania informacji o stanie magazynowym wyrobów od wszystkich nabywców w konkretnym terminie. Strona postępowania miała możliwość skorzystania z instytucji przywrócenia terminu, ale z prawa tego nie skorzystała. Nie zgłaszała także Prezesowi UOKiK żadnych problemów z pozyskaniem oświadczeń od kontrahentów. Jak natomiast wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych, „Organ nie może zastępować strony przy gromadzeniu dowodów w sytuacji, gdy to ustawodawca nałożył na stronę taki obowiązek” (wyrok WSA w Warszawie z 22 lutego 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/08).

W kontekście postawionego zarzutu zasadne jest przytoczenie stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego, który uznał, że „Prezes UOKiK w sprawach z zakresu ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nie ma obowiązku poszukiwania dowodów dla wykazania słuszności stanowiska strony. Wynika to bezpośrednio z treści art. 82 ust. 1 ustawy. Z treści tego przepisu, (...) wprost wynikają obowiązki nałożone na stronę postępowania do przedłożenia dowodów z rygiorem, że w przypadku ich nieprzedłożenia wywoła to określone skutki prawne. Ustawodawca wprost obowiązkiem

poszukiwania środków dowodowych mających przemawiać na korzyść strony obciążył same strony.” (wyrok NSA z 20 sierpnia 2021 r., sygn. II GSK 97/21).

W świetle powyższego, za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Prowadząc postępowanie zakończone zaskarżoną decyzją, Prezes UOKiK kierował się zasadą proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, że rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonej decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-2/13/2022 z 27 stycznia 2022 r. są prawidłowe, zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności.

Wszystkie okoliczności istotne dla sprawy, w tym okoliczności podnoszone przez stronę postępowania, zostały wszechstronnie rozważone i ocenione, a wydana decyzja jest ich logiczną konsekwencją. Zgodnie z art. 80 w zw. z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a to czy dana okoliczność została udowodniona ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii organu II instancji w niniejszej sprawie prawidłowo oceniono zebrany w sprawie materiał dowodowy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których oparł się oraz przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszym postępowaniu potwierdziło prawidłowość rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji orzekł jak w sentencji decyzji. Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.
Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub

rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/

